

grafoman

VYDÁNÍ TŘETÍ | 2016

**Umění
odcházet**

Editorial

Není důležitějšího období v životě mnohých studentů než právě květen. Nejenže maturantům zbývají pouhé dny do dlouho vyhlášeného konce – zároveň jim život chystá nesčetně zkoušek a rozhodnutí, jež částečně určí, jakým směrem a po jaké cestě se vydají. Ale i Grafoman si prošel několika zkouškami a ještě na něho čekají nejrůznější výzvy.

Dosavadní šéfredaktor našeho gymnaziálního plátku, Vít Malota alias hrdina celé redakce, se zasloužil o to, aby v proběhnuvším školním roce vůbec nějaký časopis nejen přežil, ale i žil. Důkazem budiž nemalé množství úspěchů, kterých jsme byli svědky; například získání druhého místa v soutěži Školní časopis roku 2015. Jenže v tuto chvíli se revolucionář Malota pilně (ne)učí, nebo již skládá zkoušku dospělosti, a tak bylo na místě vyhlásit demokratické volby na jím uvolněné křeslo. Za nového „šéfa“ byla před několika týdny zvolena má maličkost a já bych ještě jednou, skrze tato slova a věty, chtěl poděkovat celé redakci za to, že ve mě vložila důvěru. Nezbyvá mi, než se pokusit všemi silami naplnit jejich očekávání svědomitého vedení našeho časopisu.

S blížícím se koncem školního roku jedna generace grafomanů odchází a bohužel přijdeme o neobvykle talentované lidi, kterým patří obrovský dík za jejich neúnavnou práci. Jak je ale vidno, v řadách nižších ročníků se již rodí nová generace nadšených pisatelů. Těch, kteří budou dělat Grafomana tím, čím je: mladistvým, progresivním, (nejen) literárním magazínem.

Se změnami se pojí nové začátky, ale také loučení a konce, a tak by nebylo příhodnějšího tématu pro naše nejnovější tištěné vydání než právě „Umění odcházet“. V neposlední řadě je také mým velkým potěšením vám, našim milovaným čtenářům, představit historicky první barevné vydání. Uživejte si tedy krásy nejrůznějších barev, kvality článků a nezapomínejte, že i když se jedny dveře zavírají, druhé se otevírají. Schopnost odcházet je skutečný um.

Za celou redakci přeje hodně štěstí všem maturantům a nejen jim,

Tomáš Pacovský, šéfredaktor.

Obsah

Když David Bowie odešel, s hlasitým křikem se vrátil, a pak odešel znovu a naposledy	3
Umění hákovat	4
Paměti národa:	
osudem pronásledovaný Karel Dědek	5
Alan Rickman: nejen Severus Snape	5
Umění či zbabělost?	7
Recenze: Spalovač mrtvol	8
Bezejmenná pro dívku se jménem	9
Umění odcházet od stolu	10
Také odcházím	10
Paměti národa: Kunclovic klan	11
Odcházezí	11

Když David Bowie odešel, s hlasitým křikem se vrátil, a pak odešel znovu a naposledy

Markéta Scheinostová

David Bowie, britský zpěvák, herec, skladatel a především člověk, který se nebál ničeho, zemřel ve věku 69 let 10. ledna 2016. Jeho život šel z jednoho extrému do druhého a my si teď přiblížíme poslední období jeho života.

Zrovna za zpěvu písně Reality udeřila ostrá bolest poprvé. Bylo to na koncertě v Praze během náročného turné v roce 2004. Reality, titulní skladba jeho tehdy nejnovějšího alba, byla o smrtelnosti a zbavování se iluzí a zdálo se, jako by si Bowie právě toto ve svých 57 letech uvědomoval. Byl po dlouhé době střízlivý, po všech těch letech přestal s kouřením, začal se o sebe starat a dokonce si najal osobního trenéra. I této noci vypadal mladě, svěže a jako vždy nadpozemsky: štíhlý, s blond vlasy padajícími do čela a s šátkem okolo krku. Když ale stál v záři reflektorů a z úst se mu linula slova: „Now my death is more than just a sad song,“ stěží popadal dech. Píseň zůstala nedozpívána a Bowie musel opustit jeviště.

„Ohlédl se na mě,“ uvádí v rozhovoru baskytaristka Gail Ann Dorsey, „byl bledý, skoro jakoby průsvitný. Na čele se mu leskl pot. Jen tak tam stál, a nezpíval. Viděla jsem, jak se výrazy diváků v první řadě změnilly z nadšených na ustarané.“ Člen ochranky musel vběh-

nout na jeviště a pomoci zpěvákovi do zákulisí. Nějakým zázračným způsobem se dokázal vrátit na jeviště ještě na poslední dvě písně předtím, než konečně souhlasil s převezněním do nemocnice, kde mu byl chybně diagnostikován vertebrogenní syndrom hrudní páteře. Lékař mu předepsal léky na uvolnění svalstva, a David Bowie tak mohl pokračovat v turné koncertem v Německu. Po dozpívání posledních tónů sešel schody z jeviště a zkolaboval. Lékaři zjistili, že měli očekávat infarkt už od jeho předchozích bolestí, a museli provést operaci.

To bylo Bowieho poslední turné. Už nerozdával podpisy, na titulních stranách se neobjevovaly rozhovory s ním. I když v roce 2013 vydal další album *The Next Day*, žil běžným životem, jezdil taxíky, vodil děti do

školy, navštěvoval veřejné tělocvičny. Po velice dlouhé době sestoupil z výšin popularity na běžnou, obyčejnou planetu Zemi a to, co zde objevil, se mu zamlouvalo. Rok 2014 byl pro Bowieho velice úrodným. Začal pracovat na svém albu *Blackstar* a vytvořil unikátní klip *Lazarus*, který sice nesedl každému, každého však šokoval a zaujal. Kromě inspirace a kreativity měl Bowie v těchto posledních letech ještě něco... tajemství v podobě diagnostikované rakoviny jater. Zemřel 10. ledna 2016, dva dny po vydání *Blackstar*. Jeho nečekaná smrt byla jednou z největších ran pro hudební scénu za poslední desetiletí, spolu s Michaellem Jacksonem a nedávným odchodem Prince.

Odházet se musí umět. Co to znamená? Odejít ve velkém? Odejít s lítostí ostatních? Odejít v nejlepším? Ať to znamená cokoli, můžeme říci, David Bowie umění odházet ovládl naplno.

Umění hákovat

Adam Baloun

Tento článek není ani návodem, ani nabádáním k činnostem, jež by byly v rozporu se školním řádem, nýbrž pouze filosofickým pojednáním o nebezpečí, jež číhá na každého studenta v přítmi školních chodeb, aby jej mohlo připravit o jeho nevinnost... Autor se zříká jakékoliv zodpovědnosti za případné zneužití tohoto článku.

V životě každého studenta nastane chvíle, kdy se z nejistého dítěte stane dospělý člověk, jenž je schopen nést důsledky svého rozhodování. Oním momentem je jedna z nejdůležitějších životních voleb. Ne, není to volba předmětů k maturitě a ne, není to ani výběr vysoké školy. Jde o otázku zdánlivě mnohem banálnější. Háknout, nebo neháknout?

Pokud student podlehne (a že on vždycky podlehne), otevřou se mu nové, ohromně široké, ale zároveň nebezpečné a riskantní obzory. Pociť rebelie proti krvelačnému systému absencí je duši oblažující. Svoboda jakožto absolutní princip se definuje velice těžko, ale kdyby měl být definován, pak právě chvílí, kdy člověk poprvé okusí temnou a magickou sílu

hákování.

Pro nezasvěcené by asi bylo záhodno vysvětlit, co že pojem hákování vlastně znamená. Jedná se v podstatě o jakousi sociální dovednost. Jde o umění toho, jak z vyučování odházet dříve, přicházet do něj později, či do něj nepřicházet vůbec a zároveň nebyt podezírán z nekalého jednání.

Jak jsem už zmínil, jde o dovednost, tudíž je to něco, co se musí jedinec naučit a co musí i rozvíjet, pokud chce dosáhnout dobrého výsledku. Pokud je umění záškoláctví ovládnuto na dosti vysoké úrovni, nemusí se umělec ve škole ukázat celé dny, avšak tito mistři své techniky nikdy neprozradí. Když pak ale rozvinuto není, může se státi pro studenta FATÁLNÍM! Vzpouira proti systému totiž není pro každého. Na to musí mít člověk žaludek! V mnoha případech se stalo, že student neunesl psychický tlak, jenž na něj byl vyvíjen, a následně zkolaboval. Pokud se totiž jedinec nedokáže obrnit proti výčitkám svědomí, nebo se nedokáže orientovat ve složitém labyrintu výmluv a ze lhaní se mu dělá zle, pak je více než nadmíru jasné, že na hákování, jak se lidově říká, nemá koule. Závěrem bych vám tedy, milí studenti, rád udělil důležitou radu:

„Neblni a nehákuji, neštvi učitele, nechceš-li hořící koudel u p*dele!“

Paměti národa: osudem pronásledovaný Karel Dědek

Tereza Pazderníková

Díky nedávné návštěvě Legiovlaku a zajímavé výstavě s ním spojené mě napadlo, zda nebyl legionářem i někdo z mých předků. Vypytávala jsem se prarodičů a opravdu, v naší rodině jich je zaznamenáno hned několik. Příběh jednoho z nich mě zaujal natolik, že se o něj musím podělit.

Karel Dědek, bratr mé praprababičky, se narodil v roce 1885 v obci Lukavec u Pelhřimova, později se i s rodinou přestěhoval do Štěkne. Vyučil se zahradníkem a byl zaměstnán na zámku, jehož majitel si brzy všiml, že je velmi schopný. Umožnil mu studium na obchodní škole, aby potom mohl pracovat jako účetní. Ve své profesi byl úspěšný. V té době měl vážnou známost, ale roku 1914 vypukla první světová válka a všichni mladí muži museli navléknout uniformy rakousko-uherské armády a jít bojovat.

Karel Dědek se zúčastnil bojů na východní frontě v řadách osmého pěšího pluku. V listopadu roku 1915 padl

do ruského zajetí, po roce podal přihlášku do legií a rok nato byl zařazen k Prvnímu československému střeleckému pluku Mistra Jana Husa. S velkou pravděpodobností se účastnil i slavné bitvy u Zborova. Když pak v roce 1918 válka skončila, pro legionáře to ještě vůbec nebylo jednoduché. Kvůli nepokojům v Rusku nebylo možné vrátit se kratší cestou než dojet po transsibiřské magistrále do Vladivostoku a lodním transportem se vrátit do Evropy. Potom se legie staly základem československé armády.

Karel Dědek se domů vrátil až v polovině roku 1920. Protože o něm od jeho zajetí v Rusku rodina neměla žádnou zprávu, celých pět let nevěděli, zda je naživu. Rodiče jeho dívky ji přes její velký odpor přinutili vzít si někoho jiného. Ona to po Karlově návratu neunesla a otrávil se. Smutek z nešťastné lásky si nesl po celý život a už nikdy se neoženil.

Legionáři byli po válce chováni ve velké úctě, bojovali přece za vznik našeho státu. Karel Dědek dostal velmi dobré místo na poště v Praze. Když přišla druhá světová válka, už byl starší a nebyl mobilizován. Všichni legionáři byli ale za protektorátu sledováni. S příchodem totality v roce 1948 se najednou z hrdinů národa stali nepohodlní občané. Teprve po roce 1989 jim byly opět přiznány zásluhy.

Takto nedocenen dožil Karel Dědek v Praze, obklopen rodinami svých sourozenců. Zemřel roku 1960. Je škoda, že lidé, kteří bojovali za samostatnost našeho státu, se nedočkali slávy, jaké se dočkat měli.

Alan Rickman: nejen Severus Snape

Bohdana Scheinostová

Prozatím se nám rok 2016 jeví jako rok, kdy odešly známé tváře, jako David Bowie nebo Prince. 14. ledna tohoto roku bohužel zemřel v nedožitých sedmdesáti letech i úžasný diváky oblíbený herec Alan Rickman.

Celým jménem Alan Sidney Patrick Rickman se narodil 21. února 1946 v Londýně. Pocházel z umělecky založené rodiny a už jako malý se věnoval divadlu. Úspěch sklídl především za roli vikomta Valmonta v broadwayské verzi Nebezpečných známostí. Divadlu

se věnoval až do roku 1988 (do svých 42 let), kdy dostal roli v celovečerním filmu, díky které se stal známým po celém světě.

Touto rolí byl Hans Gruber ve filmu Smrtonosná past. Filmový štáb zaujal Alan svým vzhledem a především nenapodobitelným hlasem. Měl tedy možnost si zahrát vedle tehdy už slavného Bruce Willise. Roli vychytralého záporáka zahrál tak dobře, že Hans Gruber dodnes patří k těm nejznámějším a nejbrutálnějším padouchům vůbec.

Tím odstartovala Alanova filmová kariéra. Bohužel byl díky své roli ve Smrtonosné pasti brán jako herec, který umí nejlépe hrát záporné postavy. Tak se dostal k další významné roli, a to k šerifovi z Nottinghamu v jedné z nejznámějších, nejspěšnějších a také nejoblíbenějších adaptací příběhu o Robinu Hoodovi. Roli opět ztvárnil dokonale a ve filmu se objevil po boku dvou hereckých hvězd – Kevin Costnera a Morgana Freemana.

Jeho další a pravděpodobně i nejnámější role je Severus Snape ze septologie Harry Potter. I když se zprvu jevil opět jako záporák, který pouze kazí Harrymu život, nakonec se ukázalo, že je to ten nejhodnější, nejstarostlivější a nejodvážnější člověk pod sluncem. Když jsme se Severusovo tajemství dozvěděli, stal se jednou z nejoblíbenějších postav této ságy. Myslím si, že při odhalení jeho životního příběhu každý uronil alespoň jednu slzu a zároveň ho to zahřálo u srdce. Pravdou je, že Rickman nejdříve roli odmítal. Ale po tom, co mu J. K. Rowlingová řekla o Snapeovi celou pravdu, bez váhání přijal. Severuse Snapea hrál celých 10 let (2001–2011).

Jeho zvláštní hlas zaujal i režiséra Tima Burtona, který se rozhodl ho obsadit do svého muzikálového filmu Sweeney Todd: Ďábelský holič z Fleet Street. Nebylo tomu jinak než dosud – opět ztvárnil zápornou postavu, tentokrát soudce Turpina, jenž nespravedlivě odsoudil Sweeneyho Todda, který se nyní chystá pomstít. V hlavních rolích se neobjevil nikdo jiný než Burtonův dvorní herec Johnny Depp a tehdejší Burtonova partnerka Helena Bonham Carter.

S Timem Burtonem spolupracoval ještě jednou, a to na Alence v říši divů. V tomto filmu jste ho neměli možnost vidět, ale pouze slyšet. Svůj nezaměnitelný hlas propůjčil Absolomovi – staré moudré modré housence. Za svůj život získal Zlatý globus za roli v minisérii

Rasputin, za kterou dostal i cenu EMMY, dále několik nominací na cenu BAFTA, jež nakonec získal za šerifa z Nottinghamu v Robinu Hoodovi, a několik nominací na cenu TONY. Dvakrát si vyzkoušel i roli režiséra – režíroval filmy Králova zahrádka a Zimní host. V roce 1995 se umístil na 34. místě v žebříčku nejpřitažlivějších mužů filmové historie v časopise Empire a o dva roky později v tom samém časopise na 59. místě. Od roku 1977 žil s Rimou Hortonovou, se kterou se v roce 2012 tajně oženil. Ona i celá jeho rodina s ním zůstala až do jeho smrti. Zemřel na rakovinu, která mu byla diagnostikována o rok dříve.

Kdybych zde měla zmínit všechny jeho filmové role, byl by to pěkně dlouhý seznam.

Kromě skvělého herce to byl i velmi moudrý a chytrý člověk, který uměl žít život naplno a ničeho nikdy nelitoval. Když se o rakovině dozvěděl, byl s ní smířený a nepřestával myslet optimisticky; byl plný energie a síly. Díky svému hereckému talentu a zvláštnímu šarmu nikdy nebude zapomenut a vždy bude patřit k nejlepším hercům naší doby.

„Kdyby tak byl život o něco jemnější a umění o něco více silné.“

–Alan Rickman

(Zdroje obrázků: milk.magazine.co.uk, fanpop.com, pinterest.com, theodysseyonline.com, uniandrade.br)

Umění či zbabělost?

Bernardeta Bučoková

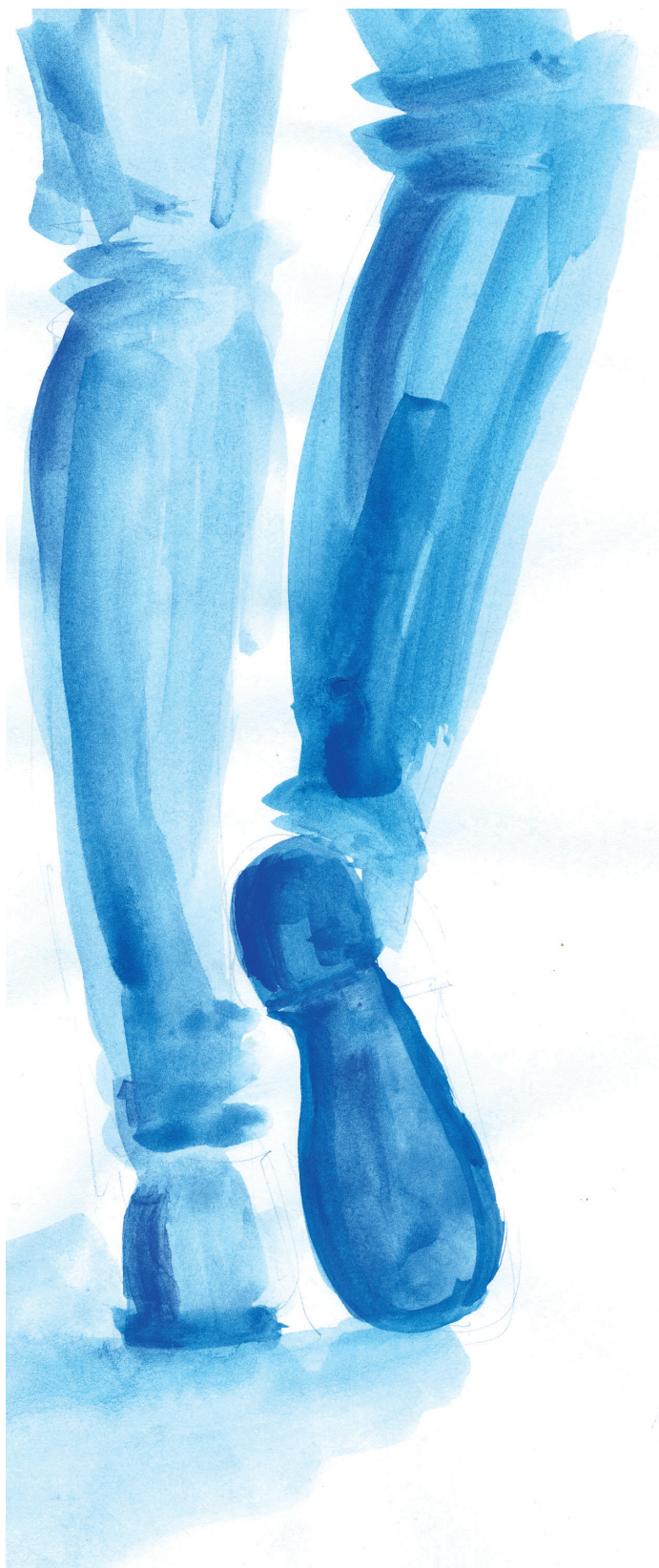
Ve svém zatím krátkém životě jsem se setkala s nejnedním závažným případem, kdy se jako tím nejjednodušším řešením ukázal být odchod.

Občas si říkám, proč lidé odcházejí. Je to nejspíše lidská slabina, zvolit to nejsnazší řešení místo namáhání se s něčím obtížným. Jednadvacáté století se potýká mimo jiné s problematikou vysoké rozvodovosti. Živě si umím představit manželskou hádku, která dopadá tím, že jeden z dospělých odejde s hlasitou ránou, která zazní ode dveří. Konec. Odešel, aniž by se přinutil určitý problém s klidnou hlavou vyřešit. Otázkou je, proč viděl jako jediné východisko právě odchod. Není snad až primitivně jednoduché sebrat se a za vším zavřít dveře? Následně je zamknout a zahodit klíč někam daleko, kráčet po ulici se vztyčenou hlavu a falešným úsměvem na rtech a dělat jakoby nic? Pro mě nikdy nebylo jednoduché prostě jenom odejít. Můj skromný verdikt – zbabělost.

Je snad odchod uměním? To když se člověk neumí postavit za své chyby – činy? Je snad uměním nechat za sebou děti a odejít od rodiny? Myslím si, že odvrátit se nikdy nedopadne dobře. Už odmala nám přeci rodiče říkali: „Když něco provedeš, radši se přiznej a čel následkům, než to na někoho svádět.“ A teď, kdo z nás středoškoláků a kdo z vás dospělých se tímto životním moudrem od rodičů řídí? Moc lidí to nebude. Nechci nikoho nijak hanit, nicméně bohužel je tomu tak. Ze své vlastní zkušenosti vím, že zapírat a následně od věci odejít není správné. Když má v sobě člověk alespoň trochu soudnosti, trápí ho svědomí nekonečnou dobu. Když jí má více, vidí, že dusí nejen sebe, ale i ty nejbližší.

Občas si říkám, že se malé děti chovají lépe než dospělí. Jenom si vezměte, když školáčkovi seberete hračku – neodejde jen tak spokojeně, ale snaží se o ni bojovat. Když dospělému člověku v bouřlivé hádce řeknete, aby odešel, sebere se a odejde. V náročné životní situaci je jedním z obranných frustračních mechanismů právě odejít. Jednoduše, cíle se můžeme zbavit právě odchodem. Není to škoda? Není škoda po určitém snažení prostě zvednout ruce a odvrátit se? Mě osobně by to mrzelo – vidět za sebou kus práce, kterou jsem dělala zbytečně.

Je jedno, zda jste cíle dosáhli, nebo nedosáhli. Důležité je za cíl bojovat. Zbaběle neodcházet, ale bojovat. I kdyby nakonec marně. To je umění.

Recenze: Spalovač mrtvol

Adam Baloun

Kniha *Spalovač mrtvol* patří mezi klasiky české literatury. Příběh na pomezí hororu a thrilleru je perla z pera Ladislava Fukse. Román z roku 1967 se zvláštním způsobem zaměřuje na období druhé světové války.

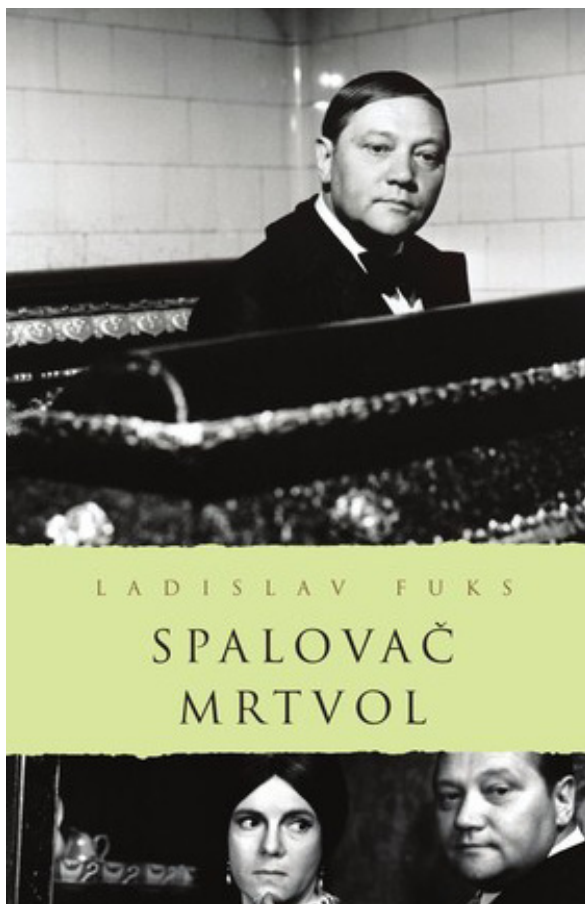
Hlavní postavou je pan Karl Kopfrkingl, pracovník pražského krematoria. Perfektní prokreslení jeho postavy a její hrůzný vývoj pod vlivem nacistické propagandy dokáže člověku uvíznout v hlavě.

Román má poněkud zvláštní koncepci. Je v podstatě rozdělen do různých scén, které jsou propojeny hlavně pomocí opakujících se motivů. I já, považuje se za schopného čtenáře, jsem se čas od času díky tomuto uspořádání v knize ztrácel a neustále opakování mne navíc nutilo knihu zavírat. U čtení mne držela pouze realita toho, že jsem si knihu zařadil do seznamu k maturitě.

Ani po jazykové stránce není dílo nijak fádní. Objevují se zde německé výrazy, ale nejdůležitější jsou pravděpodobně oslovení. Ta mají čtenáře přesvědčit o vznešenosti a éteričnosti Kopfrkinglova myšlení. Svou ženu Marii například oslovuje zásadně Lakmé či nebeská, blažená atd.

Kniha ale změnila i můj pohled na smrt. Ta je zde velebena jako vysvobození a něco ve své podstatě nádherného. Krematorium jako chrám smrti, rozpis jednotlivých spalování jako jízdni řád smrti... To vše vzbuzuje ve čtenáři určitou posvátnou úctu.

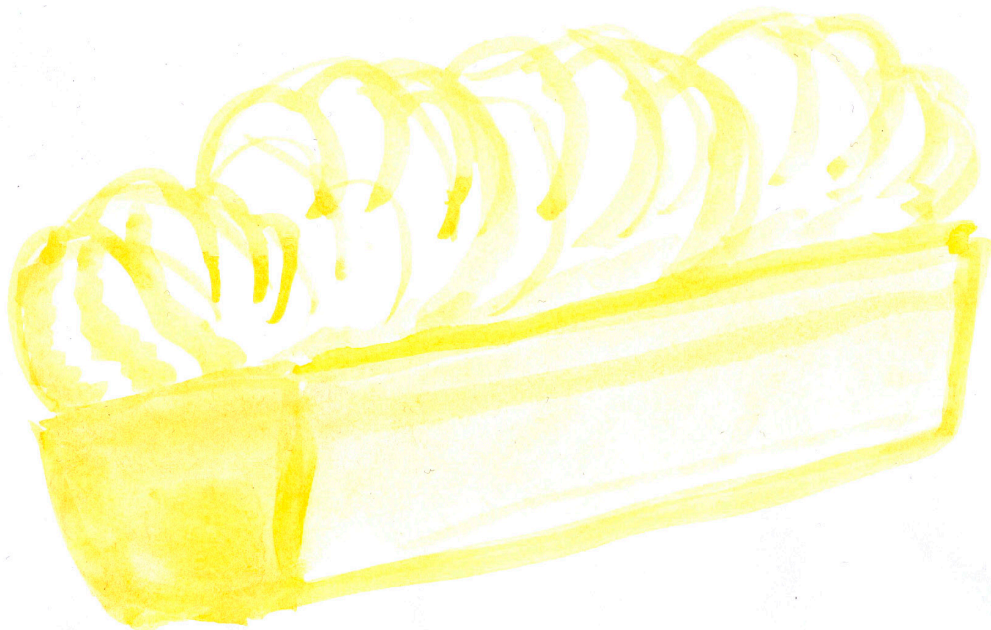
Můj celkový dojem z knihy je tedy rozpolcený. Na jedné straně je rozvleklá a ne úplně záživná, na té druhé se pak jedná o dílo vysoké kvality, jehož psychologická

rovina spolu s nečekaným vyvrcholením mu dodává zajímavý rozměr.

Myslím si, že pokud se čtenář probojuje až k samotnému konci, je velice pravděpodobné, že si příběh pana Kopfrkingla oblíbí. A pro ty, kteří by knihu nepřekonal, je tu ještě o rok starší výborně zpracovaná filmová adaptace, kde v roli Karla Kopfrkingla exceluje Rudolf Hrušínský st.

(Zdroj obrázku: academia.cz)

Bezejmenná pro dívku se jménem

Marco Simič

Sedla mi do klína
I povzdechla si zas
Tvá není to vina
Nelze uplatit čas

Polibek na čelo
Potem se smáčelo
Loučit se nechtělo
Jak duše tak tělo

Čas nepodlehne korupci
Ostří chápejte i tupci
Pověsivši reprodukci
Počítala lásky funkci

Její ruka ve vlasech mých
Protne se můj a její graf
Čtouc poezii ze svých knih
Řekne pro návrat odchod slav

Oči se jí smály
Jak za jitra
Ony totiž psaly
Přijdu zítra

Být to snem
Vážení noc sázet
Pravil jsem
Umění odcházet

Umění odcházet od stolu

Matouš Baloun

Odchod od stolu je velmi důležitou součástí etikety, byť jde jen o malý díl z tohoto soupisu společenských pravidel. Představme si tedy, že jsme v restauraci a právě jsme dovečeřeli. Základním a nejběžnějším problémem před odchodem je placení. Kdo by měl šlechetně vytáhnout peněženku? Ten, kdo do restaurace druhého pozval. Pokud není předem jasné, kdo má částku uhradit, je lepší dohodnout se ještě před příchodem do podniku, abychom se vyhnuli trapnému okamžiku.

Ať už účet vyrovná kdokoli, je slušností zanechat číšníkovi spropitné ve výši 10 procent z celkové ceny. Zmíněná výše spropitného je však jen průměrným číslem používaným v České republice a větší části Evropy. Například v Číně se diškrece neočekává, v Japonsku je toto gesto vnímáno jako urážka a ve Finsku či v Dánsku je několik procent započteno do celkové ceny. Podobnou taktiku volí i mnohé podniky v Itálii, kde si můžete nevědomky připlatit i za poslech hudby nebo za sezení u stolu. Pokud však nejste se službami spokojeni, nemusíte přidat obsluze ani korunu.

Když zaplatíme a chystáme se k odchodu, vyzvedne muž (v případě, že byli v restauraci muž se ženou) oblečení uložené v šatně sobě i partnerce. Pomůže partnerce do kabátu, bundy či jiného svršku a mohou společně vyrazit na ulici. Muž otevře a podrží dámě dveře. Ven z restaurace by vždy měla jako první vyjít žena.

Také odcházím

Lukáš Beneš

Přátelé, oslovuji vás všechny, jelikož jsme jedna velká rodina. Nacházím se teď v období, které na vás možná teprve čeká, ale mnozí z nás se v něm právě nachází. Maturita, přijímací zkoušky, ale i jiné zkoušky života. Ano, tato část roku je už taková. Mám pocit, že snad v každé situaci se najde někdo nebo něco, co se snaží všechno ztížit, nebo dokonce zničit. Tím vším myslím to, na čem dnem i nocí pracujeme. Radost ze života a z každé odlišnosti, kterou můžeme obdivovat a poté na ni vzpomínat. Člověk cítí, že stojí někde mezi dětstvím a dospělostí. Jedno jako by chtělo stále zůstat a druhé snad aby radši nepřišlo. Ale i to je úděl naší existence. Je třeba se s jedním rozloučit a druhé s úctou a odpovědností přijmout. Asi si někdo řekne, že je nejlepší zůstat dítětem navždy, s čímž určitě souhlasím, ale ta mladá léta a bezstarostnost se pomalu a bohužel jistě vytrácí a nám zbudou jen vzpomínky. Nechci teď nikoho strašit, ale dřív nebo později tento stav přechodu mezi odlišnými světy přijde. Možná si pobřečíte nebo zastesknete, avšak důležité je v sobě najít sílu a vůli k prožití dalších chvil stejně naplno, jako když jsme byli dětmi a jen tak si hráli. Jak se píše v Malém princí: „Všichni dospělí byli dětmi, ale málokdo si to pamatuje.“

Víte, stojím u dvojích dveří. Jedny jsou od gymnázia, které ze mě za čtyři roky, které uběhly jako voda, udělaly jiného člověka. Cítím, že lepšího. Druhé jsou od mého dětství a světa, který bychom si chtěli udržet věčně. Chvillemi pociťuji slabost, která mě jímá, když si představím, kde budeme za pár let. Z některých se stanou doktoři, z jiných zase inženýři a možná se najde několik z nás, kteří procesují svět. Každopádně už ni-

kdy nebude nic stejně. Vír velkosvěta nás pohltí a my budeme bojovat ty boje a bojíčky a budeme doufat, že proud řeky, který jsme si zvolili a po kterém se svojí skromnou lodičkou nebo jachtou plujeme, je správný. Odcházíme. Ať už chceme, nebo ne, neustále odcházíme a záleží jen na tom, jak odejdeme a jak jinam vstoupíme. V dalších slovech vám věnuji své poselství, neboť také odcházím. Prosím, abyste má slova chápali jako vzkaz, který vás může v krušné chvíli posílit a v jistotě utvrdit.

„Človče, ty, který máš tu možnost obdivovat tento svět. Poklekni a s pokorou přijmi vše, co k tobě přichází. Nesud' a neplýtvěj svým časem. Žij teď' a vždy si uvědomuj svoji volbu. Pamatuj, že jen autentický život je ten správný. Abys ho mohl žít, musíš jednat tak, jak v danou chvíli cítíš, s upřímností a odpovědností.“

Otevři se a uč se všemu, co uznáš za vhodné, tak abys den, který ti byl dán jako dar, mohl naplnit dle svého přání. Hlavně ale nezahálej, protože zahálka je hřích, který se neodpouští.

Využívej svých silných stránek. To jsou ty, které tě dělají šťastným. Pokud se octneš na rozcestí, využij nadhledu a vol moudře. Protože jen moudrý člověk volí správně. I s tím vším stále chybí ještě dvě věci, které dělají člověka člověkem. Láska a smrt.

Až poznáš smrt, vezmi ji jako ponaučení, že život je konečný a že to je ten důvod, proč mu musíme dát smysl. Umřít bez smyslu života je totiž jako se nikdy nenarodit.

Poslední a zároveň to nejdůležitější je láska. Ta vše spojuje a dává všemu smysl. Najdi cestu do svého srdce a miluj ostatní tak, jako miluješ sám sebe. Nepřehlížej ji jako něco, co je nepodstatné. Naopak ji hledej všude, kde je to jen možné.

Jen ten, kdo miluje, je světu otevřený a jedná autenticky a moudře, může najít sebe, a tudíž být i šťastný.“

Přeji všem, aby našli cestu, o které sní, a dali svému životu smysl. Mám vás všechny rád.

Paměti národa: Kunclovic klan

David Kunc

Lidé a věci přicházejí a odcházejí. Ani v mé rodině tomu není jinak.

Nové šaty

Když sem byla malá, tak sem měla taky takový krásný šaty, jako máš ty – modrý s bílejma puntíkama. Když sem je dostala, tak sem si je hned voblíkla a já blbá husa s nima šla pást husy k rybníku na náves. A ty mrchy mi tam vlezly do vody a já, jak je zaháněla, sem tam spadla za nima. Celý šaty mokrý a špinavý. Já řvala, jak já sem řvala.

Jak jsem tu nemusel být

To sme tenkrát měli novou mlátičku. Šel sem se na ni podívat a jak sem se k ní naklonil, tak mě chytla tadyhle pod pupíkem. To víš, taková mlátička, ta má sílu, to není žádná sranda. To když se pustí, to je rachot, to řve, že není slyšet slova. Jo a jak mě to teda chytlo, tak sem měl na sobě plátěný trenýrky a triko a jak mě to chytlo takle tady pod pupkem, tak to ta látka našťestí nevydržela a rupla a ta mlátička to ze mě všechno servala – triko i trenýrky. Já tam zůstal stát úplně nahej. Ale zaplat' pánbů za to, jinak byste tu dneska vůbec nebyli...

Palec

To sem takle lezla ve stodole nahoru pro seno a ten žebřík je tam takovej vachrlatej... ale bylo tam takový vočko, tak sem si řekla, že se za něj chytnu, víš, abych nespada. A to víš, že sem spadla. Dole sem pak zjistila, že nemam palec. Všichni ho hledali, prohledali to všude, ale nic. V nemocnici nám pak řekli, že je to škoda, že by ho přišli.

A hádejte, kde nakonec byl. Celou tu dobu (asi 14 dní) visel v tom vočku. Ještě z něj takhle pořád visela šlaška.

Beran

Šel sem takle večer zahnat ovce a koukam, že tam není beran. Prohlíd sem to všude, ale vůbec nikde nebyl. Ani druhý den se neobjevil. Až asi za tejdenn přišel nějaký myslivec, že našel chcípího berana viset ze zdi pod sadem. Šel si tam nejspíš vodskočit a najednou prej kouká: hele, chcíplej beran, tak si řek, že bude nejspíš muj. Byl tam zaseklej takhle za zadní nohu ve voku v plotě, ale nikomu to nešlo do hlavy, jak se tam moh dostat...

Odcházení

To sme tenkrát, jako každej rok, přeháněli na podzim se strejdou Vacků ovce. Vašek pak přivez ještě na valníku nějaký balíky, tak sme to nanosili do stodoly a pak se strejda tak zmínil, že mu není moc dobře, že si pude lehnout... A už nevstal.

Odcházení

Marián Rolník

Bez bázně a honey
trhám gymplřady
trhám Jitky, Kláry, Hany
napouštím vany
chytám vrahy
odcházím

Magazín Grafoman, vydání třetí „Umění odcházet“

Redakce:

Tomáš Pacovský – šéfredaktor
Alžběta Poskočilová
Bohdana Scheinostová

Vít Malota, Martin Jelínek, Simona Blažková, David Kuncl, Lukáš Beneš, Adam Baloun, Markéta Scheinostová, Adéla Friedelová, Tereza Líbalová, Lucie Růthová, Marián Rolník, Bernardeta Bučoková, Tereza Pazderníková, Matouš Baloun, Markéta Uhlíková, Adam Karlovec, Marco Simič, Vendula Benešová, Markéta Grabmüllerová, Petra Šavrdová

Korektura: Alžběta Poskočilová

Sazba a ilustrace: Marie Kolářová

Nastěnka: Tereza Pazderníková

Stolař a klíčník: Adam Karlovec

Web: www.m-grafoman.cz

Výtisk je zdarma.